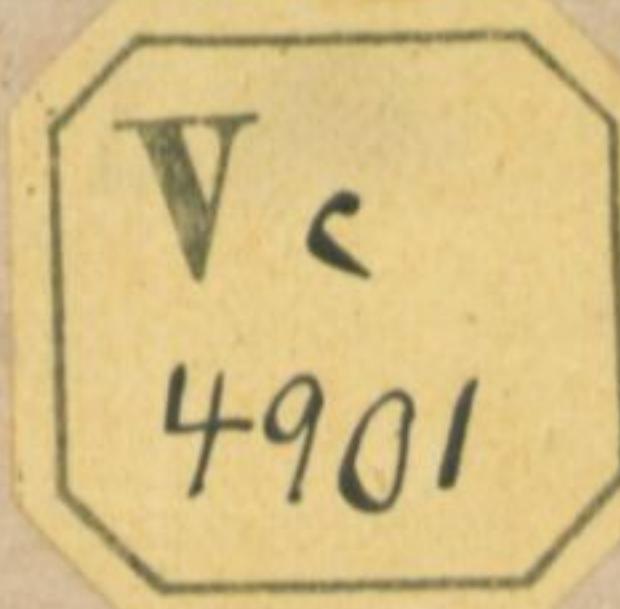

Vc
4901

5.2

5.3.10.

AD
PANEGYRIN
IN
HONOREM
POTENTISSIMI PRINCIPIS
ET DOMINI
DNI.
JOHANNIS GEORGII
SECUNDI,
DUCIS SAXONIÆ, JULIÆ, CLI-
VIÆ ET MONTIUM, SACRI ROMANI IMPERII
ARCHIMARSCHALLI ET ELECTORIS, LANDGRA-
VII THURINGIÆ, MARCHIONIS MISNIÆ, NEC NON UTRIUS-
QUE LUSATIÆ, BURGGRAVII MAGDEBURGENSIS,
COMITIS IN MARCA ET RAVENSBURGO, DOMINI IN RA-
VENSTEIN, DOMINI NOSTRI BE-
NIGNISSIMI,
OB
Summum vereque Singularissimum
ELECTORATUS SAXONICI
ORNAMENTUM,
Religionem nempe Christianam, illam-
que integrum ac illibatam,
Die quinto Anni, quem non ita pridem ingressi sumus,
M DC LVII. hora ab VIII. matutina, in Auditorio Collegii Principum
Majoris Inferiore,
ORATIONE GRATULATORIA
CELEBRANDAM,
PROGRAMMA
FACULTATIS THEOLOGICÆ IN ACADEMIA
LIPSIENSI.

IES HODIERNUS, QVI MENSIS FEBRUARI^E est quartus, dispares potest miscere affectus, & largam mœrendi pariter atque gaudendi suppeditare materiam. Nemo tam durus ac ferreus est, qui siccis oculis, & sine quodam mœroris sensu exequias, quas hodieque PATRI PATERIAE SENIORI OPTIMO MAXIMO imus frequentes atque prolixas, hoc est, quas meruit, intueatur. Non Electorem sibi, sed salutem erectam putant, quotquot hodierna luce acerbissima luctu doloreque confunduntur. Flent omnes, flent ignoti, flent & timentes, flent & inviti, flent & barbari, flent & qui videbantur inimici. Communis iste fletus non tantum obitum Valentiani Imperatoris luctuosissimum sequebatur, sed diem etiam complet præsentem. Omnes enim non tanquam Principem sibi, sed parentem publicum obiisse domestico fletu doloris illachrymant, suaque omnes funera dolent. Quem tamen omnium haut penitus malorum mœrorem nunc pluribus non exulcerabimus. Luctulent amille ac copiosam requirit orationem, quam extendi vetat ratio proloquii. Neque verò hæc mœroris fomenta in præsenti ignota sunt ac latentia, sed totius Universitatis oculis cognoscuntur, ore laudantur. Quapropter illa nobis non assumimus fusius explicanda. Dubium nullum est, diem hunc eò majus vulnus omnibus bonis inflxisse, quò illustriores fuerunt virtutes, cuius exequias ab ipsa pietate jussi fuimus frequenter comitatu decenter prosequi. Splendidissima ELECTORUM SAXONICORUM encomia tabulis publicis ita fuisse inserta, ut nec refigi possint, neque obliterari, imperitissimum rerum esse oportet, qui nesciat. Ut mittamus ea, quæ vetustiora sunt, neque Fridericum bellicosum, Fridericum placidum, Ernestum religiosum, Fridericum sapientem, Johannem constantem, & Johannem Fridericum magnanimum, omnes & singulos Saxoniae Electores fulgentissimos, deprædicemus, quicquid in Principe optimo quisquam devote admirari ac venerari posset, id omne successores eorundem laudatissimi possederunt ac tenuerunt. Magnus fuit Mauritius: Augustus pius: Christianus primus, prudens: & alter ejusdem nominis, liberalis. Electores magna apud omnes auctoritatis & digni, ex quorum sanguinibus JOHANNES GEORGIUS, PRIMUS, nascetur. Aut fallit nos amor Principis, aut iisdem elogiis hodie cohonestari NUTRITIUS NOSTER DESIDERATISSIMUS meretur: usque adeò & virtutum heroicarum copia, & pietatis opibus præstabat aliis & excellebat, ut Majorum suorum gloriam videretur non tam æquare, quam superare. Adeò in Eo & magnanimitatem Mauritii, & pietatem Augusti, & prudentiam Christianorum atque liberalitatem licebat mirari. Tacemus nunc cæteras animi illustrissimi dotes, quæ ipsis adversariis etiam, quæ maxima gloria, fuere saepius admirationi. Fuit certè, ipsâ invidiâ papisticâ quoque teste, princeps patriæ amantisimus, justitiæque studiosissimus, verè Israelita, in quô dolus non est.

Sicuti

Sicuti vero non raro lachrymas sequuntur vota, nec in cunctis tenorem servat fortuna, ita hæc ipsa dies tam uberem gaudendi copiam nobiscum communicat, quam atra, quam funesta & luctuosa nobis existit. Pii Patris soboles bona eos jam olim, referente Ambroso, omne faustissimo erigebat, qui super morte Theodosii Imperatoris acerbissimam dolebant. Fortia quidem, & ut verius dicamus, Christiana suppetunt solatia, quæ animos gravi mænore ob obitum PII PATRIS ad terram usque dejectos queant levare; inter ea tamen SOBOLES BONA vel primas videtur numeranda. Idque hoc magis, quod perfectius exprimit dotes ac virtutes divinas, quas in INCOMPARABILI PARENTE amisimus. Et licet illæ plures fuerint, una tamen in eō ita enituit, ut illam velut propriam sibi vèndicaret. Studium pacis intelligimus, quod tam impensè coluit, quam verè PACIFICI appellatione JOHANNES GEORGIUS PRIMUS, vel inter concitatissimos bellorum tumultus, se notum omnibus ac venerabilem reddidit. In pace ille fuit natus; in pace educatus: in pace principatum suum auspiciatus, & in pace illum finivit. Nec dubium est ullum, quin eundem animum pacificum JOHANNES GEORGIUS SECUNDUS ipso cum sanguine à PARENTE PACIFICO statim hauserit, & exemplo illius hactenus ita obfirmaverit, ut jam ubiq; PACIFICI nomine non minus quam JOHANNIS GEORGII SECUNDI salutandus sit. Speciosi Romanis Ducibus videbantur ex Cretâ, Numidia, Africa, Asia, aliisque devictis gentibus tituli. At multò nomen PACIFICI illustrius, quod significatur nullius populi, nullius hominis, sed ejus, quod ei inimicum est, & hostis ubique & victor semper. Magnum putarunt Aegyptii Reges, si patris hic, matris ille, fratrum amans alius diceretur. Quæ tamen encomia axioma, PACIFICI, vix exhauiunt, quod non ista tantum, sed quicquid exceptatum excoxitari potest, ambitu suo complectitur. Dulcissimum enim Pacis nomen, quo, Tullii verbis, non tantum ii, quibus natura sensum dedit, sed etiam tecta, atque agri lætari videntur. Quâ etiam de causa, apud Ebraeos, Pax à perfectitudine jure meritoque appellatur. Cùm Carolus Magnus Imperator crearetur, non absque ingenti animæ lætitia ter acclamavit populus universus: Carolo Augusto à Deo Coronato, Magno & Pacifico Romanorum Imperatori, vita & victoria. Non aliâ, quam acclamatione illâ devotissimâ ELECTOREM AC DOMINUM NOSTRUM CLEMENTISSIMUM, sub auspiciis novi principatus, omnes nos a singulis decet venerari. JOHANNI GEORGIO, SECUNDO, AUGUSTO A DEO PRINCIPI, MAGNO ET PACIFICO SAXONIAE ELECTORI VITA ET VICTORIA. Vivat JOHANNES GEORGIUS SECUNDUS! Vivat AUGUSTUS! Vivat PACIFICVS! Vivat VICTORIOSVS! Quæ ipsa licet sint maxima, plus tamen aliquanto à MAGNO NOSTRO ELECTORE expectare audent Christianorum populi: ut scilicet puritas religio nisi Christianæ sarta tectaque conservetur, dicat quæ nostra ætas se non formidare arbitrium ejus ætatis, quam verâ sincerâque fide Christianam fuisse, Christiani omnes profitemur. Hæc enim vel sola in tantum Electoralem Dignitatem Saxonicam auxit, quanta potest esse maxima. Ornamentum ea est

FKC 4901

est Electoratūs Saxonici summum ac verè singularissimum.
Quō de cūm Reverendus plurimum ac Excellentissimus Vir,
D. Daniel Heinrīci, Professor Theologiæ publicus, ejusdem-
que Collegii hoc tempore Decanus, Collega noster hono-
randus, in animum induxit crastinō die finitū precibus matutinis, in audi-
torio Collegii Principum majoris inferiore panegyricam habere Orationem, eā de
re dicturus est, quā devotionem erga Deum & reverentiam adversus Electorem
ostendet singularem ac dignam, quam omni favoris ac amicitiae genere prosequa-
mini. Religio namque Christiana, eaque integra & illibata, summum ac ma-
ximum mortalium est bonum, cui reliqua omnia postponenda sunt. Non
ergo dubitamus, quin Rector Magnificus, Consules Amplissimi,
Proceres utriusque Reipublicæ honoratissimi, ac Cives Acade-
miæ universi ad præstitutum tempus, eō, quem diximus locō, frequentes sint
comparituri. In sacrario autem Templi Nicolaitani primū ut conveniatis,
rogamus & monemus. Quicquid nunc indicimus, tempus præsens postulat, Elec-
tor jubet, & suacuique pietas & salus præcipit. P. P. Lipsiæ die IV. Februarii,
anno Epochæ Christianorum M. DC LVI.

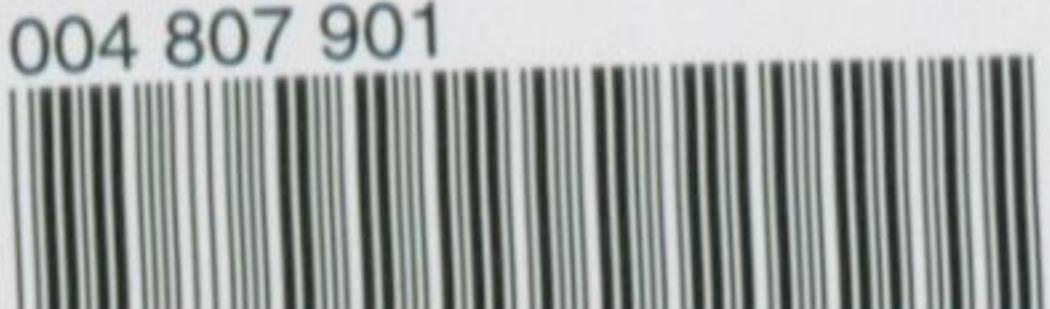
LITTERIS VVITTIGAVIANIS.

nc

ULB Halle
004 807 901

3

UD 77

5.3.10.

V
4901

AD
PANEGYRIN

JOHAN

DUCIS SA
VIÆ ET MON

ARCHIMARSCH
VII THURINGIÆ,
QUE LUSAT
COMITIS I

Summum
EL

Religionem

Die quinto A
M DC LVII. ho

ORATIC

I
FACULTAT

